

Co je základem pocitu "JÁ"

úsek

text

Do úvah o JÁ bychom měli zahrnout nejdřív hypotézu genetické jedinečnosti x chiméry. Dále problém "mantry" x schizofrenie. Konečně problém mraveniště a včelího úlu. (o mantře pojednává druhý díl v části PP)

Již v minulých kapitolách ("Až do buněk") se podařilo formulovat, že každá buňka a každý tělesný orgán mají svou antecepci.

Tyto konstrukční prvky jsou neustále synchronizovány metodou bíče a cukru. Na nejvyšší úrovni mnohobuněčného organismu stojí AA celého organismu, který je u různých organismů různě sofistikovaný.

V povědomí lidí je představa živé bytosti tvořena obvykle pojmem geneticky homogenního organismu = klonu buněk.

Ve skutečnosti se podařilo sestrojít např. chimérické myši, u nichž jedna část buněk pochází z černé linie a druhá z bílé linie, jejichž zárodky byly ve stádiu blastuly smíchány, a pokračovaly společně v zárodečném vývoji jako jediný organismus - zebrované myši.

Nebylo pozorováno nějaké zvláštní chování těchto myši, což svědčí pro hypotézu, že zebrovaná struktura celého organismu včetně mozku myši funguje normálně, a vytvoří plnohodnotný AA.

Stejná myšlenka platí u lidí, kdy čas od času dojde k současnému vývoji dvou zárodků ze dvou oplodněných vajíček, které následně splynou ve stádiu blastuly a výsledný jedinec je chimérický podobně jako zebrované myši. U lidí se na to náhodou přišlo při určování otcovství. Nebyl předložen žádný důkaz nefunkčnosti mozku nebo dalších orgánů u takových otců.

Můžeme tedy odvodit, že pocit osoby o svém JÁ není závislý na genetické jedinečnosti jeho těla. Že se vyvine plnohodnotný AA spolupracujících buněk, a ten se posléze prožívá jako JÁ=jedna osoba.

Mimo jiné z toho vyplývá, že tvorba AA zřejmě není podstatně závislá na genetice. Pouze na sklonu buněk spolupracovat.

Druhý problém se vztahuje k rozštěpu osobnosti (často označované schizofrenie), kde se jedná o prožívání jedince jako dvě nebo více osob.

Např se tyto osoby "střídají u kormidla" a často o sobě i vědí. Ve chvíli, kdy je jedna osoba právě aktivní, smýšlí o sobě jako o JÁ. Pokud si uvědomuje existenci druhé a další osoby, smýšlí o něm jako o ON nebo ONA.

Položme si otázku, co to vlastně znamená v antecepci teorii?

Ve chvílích, kdy se např. osoba P1 (z několika osob v jednom organismu P1, ..., Pn; n>1) prožívá jako JÁ, pozoruje P1' na kluzišti (viz "Mantra" ve druhém dílu) a poznává samu sebe. Je schopna v rámci P1 antecepat události běžného života, jako je chůze po schodech, jídlo, návštěva lékaře, čtení, apod.

Současně vidí P2, ..., Pn jak posedávají na střídačce na okraji kluzišť, a čekají, až na ně přijde řada.

úsek

text

Tento obraz vyvolává otázku, zda P_1, \dots, P_n mají víceméně společný AA, a rozštěpení osobnosti se týká vnitřního pohledu na nedávnou minulost, nebo zda každá z osobností P_i disponuje vlastním AA.

Níže se zdůvodňuje, že i u osob s více osobnostmi funguje ve skutečnosti pouze jeden společný antecepční aparát.

Je vyslovena hypotéza, že každý člověk má v sobě více osobností, které mezi sebou soutěží. My pozorujeme především vítěze podobně jako pozorujeme jeden kmen stromu, ačkoli bychom mohli očekávat, že každý hlavní kořen by mohl být v kmeni přítomen s vlastní identitou.

Příznaky tohoto vývoje pozorujeme nejspíš u mladých, kteří procházejí pubertou.

Tato hypotéza může pomoci vysvětlit, jak po nějaké šokující události pozorujeme člověka, že se výrazně změnil. Jakoby jej ovládla jiná osobnost.

Úsek zdůvodnění

Hypotéz Společný AA u osoby s více osobnostmi.

a

Osoba P disponuje pouze jedním společným AA, který ovlivňuje zadávání strategie právě převládající osobnost.

Zdůvodnění (nejde o důkaz v přesném slova smyslu):

AA jedince je neustále plně vytížen, takže lidský hardware pracuje na plný výkon ve dne v noci. Fungování dvou či více AA na stejném HW je tedy obtížně představitelné.

Další důvody pro tuto hypotézu spočívají např. ve schopnosti chodit, číst, mluvit, které se dotýčný učil v dětství a učil se je jen jednou.

Na druhé straně osobnost reprezentuje typickou životní strategii. Ta zadává AA úkoly. Proto se AA chová jinak pod vládou osobnosti P_1 , než pod vládou osobnosti P_2 .

Konec zdůvodnění Není ovšem vyloučeno, že určitá malá část AA je využívána privátně jednou z rozštěpených osobností P_i .

Třetí problém je problém osobnosti úlu. Královna plodí dcery a feromonem u nich udržuje společné organizované chování. Má včelstvo v tomto základním stavu nějaké vědomí sebe sama? Někaké JÁ? Včely hájí úl proti vetřelcům. Rozlišují vlastní a cizí. Spolupracují na snůšce a předávají si nezištně informace o nejvhodnějších místech.

Úl se v jistém smyslu chová jako celek se společným AA. Ovšem je možné uvažovat o pocitu JÁ např. u včelí královny?

A když tento model přeneseme do lidských uspořádání, může mít král pocit MY, když mluví jménem celého národa?

Ještě se vrátím k rozštěpení osobnosti. Co kdybychom nazírali osobu trochu jako kmen stromu vyrůstající z několika hlavních kořenů? Připusťme, že je ve skutečnosti normální, když je v člověku několik osobností, a my běžně pozorujeme jejich výslednici - kmen. Při určité poruše to způsobí, jako by si hlavní kořeny udržovaly určitou samostatnou identitu - pocit JÁ pro každý hlavní kořen.

Co by se mohlo skrývat za tím, co pozorujeme - za výslednicí? Nejpravděpodobněji za tím bude soutěž. Bytost, která bude vnitřně rozštěpena na několik osob, které si nepředvídatelným způsobem předávají vládu, pravděpodobně prohraje v soutěži s osobou s jednou výslednou osobností.

Druhá soutěž probíhá nepochybně uvnitř. Osobnosti = hlavní kořeny = soutěží o antecepci, a ta osobnost, která je trestána za chybnou antecepci, se stáhne do pozadí. To postupně vede k tomu, že jedna osobnost dosahuje nejlepších výsledků a ujme se vlády. Pokud se u vlády udrží dostatečně dlouho, srostou hlavní kořeny do jednoho kmene.

Zvláštní situace může nastat při nějakém šokujícím selhání v antecepci onou vedoucí osobností. Pak může z vnitřní opozice vzejít konkurent, a pozorujeme až rozštěp osobností.

Pokud k přímému rozštěpu nedojde, může nastat jiný jev. Řekněme, že ve fázi dospívání se v mladém věku utkávají o vedení 3 osobnosti A, B, C. Z puberty vyjde jako vítězná osobnost A, která na 30 let převládne nad B a C. Tyto B a C sedí celou dobu na "střídačce" a pozorují vítězné objíždění kluziště osobností "A".

Pak dojde k nějakému otřesu, při němž "A" pro celý organismus antecepoval zcela chybně, a analýzou se ukazuje, že to je chybné už od doby převládnutí na konci puberty (např. zhroucení nějaké ideologie, na niž A věřila). "A" prožívá strašná muka a na venek pozorujeme člověka v hluboké depresi. Pokud není možné AA-A odpustit, zvednou se ze "střídačky" B a C a chtějí každý sám převládnout.

Řekněme, že zvítězí B. Ujme se vlády a s nadšením objíždí kluziště. Lidé vně si říkají: "Ten člověk se nějak změnil. Už to není ten náš starý známý "A"".

Ovšem k jedné potíži rozhodně dojde. "B" seděl 30 let na "střídačce" a jeho rozvoj tedy skončil ve dvaceti letech věku. V těle člověka, který se pomalu stává dědečkem, je vedoucím dvacetiletá osobnost. Má sice zkušenosti jako divák na střídačce, ale pro vnější pozorovatele dojde k různým překvapivým reakcím.

Kdysi někdo uváděl, že nejcennější lidé ve společnosti jsou konvertité (=lidé, kteří změnili víru v dospělosti). Možná bychom mohli konvertitu popsat právě tímto způsobem, že po řadě let nadvlády osobnosti "A" se k vládě dostane "B". Nicméně "A" neumřel, ale zůstává na střídačce. Odtud upozorňuje, co by udělal jinak, než se chystá udělat "B". Tím ovšem "B" získává výhodu nad jinými lidmi svým vzhledem do vnímání lidí, kteří se konvertity nestali.

úsek

text

Konečně dostáváme ještě obraz puberty - věku vzdoru. Rodiče upřednostňovali u svého dítěte některou z jeho osobností, která po dlouhou dobu díky tomuto "nadržování" vítězila ve vnitřní soutěži. Ovšem na střídače čekají další, kteří se čas od času zkusí prosadit. Potom přijde období přebírání odpovědnosti. Najednou osobnost indukovaná rodiči občas selže v antecepci, protože dítě nemá tu zkušenosti, co mají rodiče. Také svět se trochu změnil, tudíž ne vše, co rodiče hlásají, ještě platí. A okolí vidí mladého člověka se zmítat mezi extrémy.

Je zajímavé si uvědomit, jak Nový Zákon používá obdobnou terminologii, když mluví o situaci, kdy "zemře starý člověk hříchu".